

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 1To/39/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8113010463
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Pirkovská
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8113010463.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Evy Pirkovskej a sudcov JUDr. Evy Rešatkovej a JUDr. Vladimíra Monoka na verejnom zasadnutí konanom dňa 12.03.2014, v trestnej veci proti obž. T. X. pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na ust. § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. o odvolaní obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 4T 33/2013 zo dňa 23.09.2013 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. b/, d/ Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por.

obžalovanú T. X., nar. XX.XX.XXXX v B., trvale bytom X., V. č. XX, prechodne bytom X., V. č. XX, t.č. od 3.11.2012 vo väzbe v ÚVV X.

uznáva vinnou, že

-dňa X.XX.XXXX v čase okolo 01.00 hod. v X., na ulici V. č. XX, v byte na druhom poschodí bytového domu, ktorého vlastníčkou bola spoločne so svojím druhom K. J., po návrate z pohostinstva Pokec music café, kde obidvaja požívali alkoholické nápoje rôznych druhov a kde došlo k vzájomnej hádke, v stave ťažkej opitosti, tohto fyzicky napadla tak, že ho bodla kuchynským nožom o celkovej dĺžke 290 mm s dĺžkou čepele 170 mm silou strednej až väčšej intenzity do jeho ľavého ramena na predbočnej ploche v hornej tretine, čím mu spôsobila hlbokú bodnorenú ranu zasahujúcu ku ľavej pazuchovej tepne a ľavej podklúčikovej žile s nabodnutím prvého rebra vľavo, následkom čoho došlo u neho k masívnemu krvácaniu a vzniku šoku po krvácaní, čo viedlo k zlyhaniu srdcovocievnej činnosti a bezprostredne k smrti K. J.

t e d a

v úmysle spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví inému z nedbanlivosti spôsobila smrť a taký čin spáchala na chránenej osobe

č í m s p á c h a l a

zločin zabitia podľa § 147 ods. 1, 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na ust. § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák.

Z a t o j e j s ú d u k l a d á

Podľa § 147 ods. 2 Tr. zák. v spojení s § 38 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j/ Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. ju z a r a d ť u j e na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. trest prepadnutia veci - kuchynského noža o dĺžke 290 mm s dĺžkou čepele 170 mm.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. u k l a d á obžalovanej povinnosť uhradiť poškodenej D. V., nar. X.XX.XXXX, bytom X., E. L. č. X škodu vo výške 1.790,62 eur a nemajetkovú ujmu vo výške 15.000 eur a Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a.s., IČO: 35837874, so sídlom Mamateyova č. 14, Bratislava škodu vo výške 3,69 eur.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. poškodenú D. V. so zvyškom nároku na náhradu škody o d k a z u j e na občianske súdne konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom uznal okresný súd obž. T. X. vinnou z obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na ust. § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

- dňa X.XX.XXXX v čase okolo 01.00 hod. v X., na ulici V. č. XX, v byte na druhom poschodí bytového domu, ktorého vlastníčkou bola spoločne so svojím druhom K. J., po návrate z pohostinstva Pokec music café, kde obidvaja požívali alkoholické nápoje rôznych druhov a kde došlo k vzájomnej hádke, v stave ťažkej opitosti, tohto fyzicky napadla tak, že ho bodla kuchynským nožom o celkovej dĺžke 290 mm s dĺžkou čepele 170 mm silou strednej až väčšej intenzity do jeho ľavého ramena na predo-bočnej ploche v hornej tretine, čím mu spôsobila hlbokú bodnorenú ranu zasahujúcu ku ľavej pazuchovej tepne a ľavej podklúčikovej žile s nabodnutím prvého rebra vľavo, následkom čoho došlo u neho k masívnemu krvácaniu a vzniku šoku po krvácaní, čo viedlo k zlyhaniu srdcovocievnej činnosti a bezprostredne k smrti K. J..

Za to jej podľa § 145 ods. 2 Tr. zák. v spojení s § 36 písm. j/ Tr. zák. a § 38 ods. 3 Tr. zák. uložil trest odňatia slobody vo výmere 21 rokov.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. ju pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. v spojení s § 78 ods. 1 Tr. zák. jej uložil ochranný dohľad na dobu 3 rokov.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. jej uložil aj trest prepadnutia veci kuchynského noža o dĺžke 290 mm s dĺžkou čepele 170 mm.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil obžalovanej povinnosť uhradiť poškodenej D. V., nar. X.X.XXXX, bytom E. L.. X škodu vo výške 17.562,28 eur a Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a.s., so sídlom Mamateyova č. 14, škodu vo výške 3,69 eur, pričom podľa § 288 ods. 2 Tr. por. poškodenú D. V. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podala ihneď po jeho vyhlásení a poučení o opravnom prostriedku, a to proti všetkým jeho výrokom, priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní, obžalovaná odvolanie, ktoré následne prostredníctvom svojho obhajcu aj odôvodnila. V dôvodoch odvolania uvádza, že predseda senátu sa v odôvodnení rozsudku v hre na slovíčka snaží spochybniť jej výpoveď na hlavnom pojednávaní a v niektorých pasážach neuviedol všetko, čo uvádzala, alebo to uvádzal tak, ako nevypovedala. Následne poukazuje na jednotlivé nepresnosti, ku ktorým v tomto smere malo dôjsť, pričom namieťa, že pokiaľ ju, o ktorej vedel, že v čase skutku bola v ťažkom stupni opitosti, konfrontoval predseda senátu s každým jej slovíčkom uvedenom na hlavnom pojednávaní, svedkovi M. A., o ktorom v odôvodnení rozsudku uviedol, že vypovedal v zhode so svojimi výpoveďami v prípravnom konaní, čo podľa jej názoru nebola celkom pravda, nepredložil jeho predošlú výpoveď k vyjadreniu. Nebral do úvahy, že je to svedok, ktorý chcel vyniknúť a že možno jeho bolo potrebné posúdiť znalcami, pretože normálny človek uvidiac mŕtvolu ihneď nepočíta počet dlaždíc, keď, ako uvádzal, hneď po tom šiel telefonovať na

políciu. Tento svedok v snahe sa zviditeľniť, sa zúčastnil na všetkých pojednávaniach, čo podľa jej názoru tiež niečo nasvedčuje o jeho osobe. Namietajú aj skutočnosť, že pri postupe podľa § 258 ods. 4 Tr. por. vo vzťahu k jej predošlým výpovediam napriek tomu, že na hlavnom pojednávaní dňa 10.7.2013 navrhol prokurátor prečítať z jej výpovede v prípravnom konaní vzhľadom na rozpory len výpoveď z 3.11.2012 na čl. 70 - 77, predseda senátu iniciatívne prečítal a konfrontoval ju aj s jej výsluchom z 5.11.2012, so zápisnicou z 25.1.2013, z 25.2.2013 a prečítal aj zápisnice z 13.3.2013 a 21.3.2013, s ktorými ju ani nekonfrontoval. Je pozoruhodné, že predseda senátu zamietol jej návrh na výsluch svedkyne D. L., avšak v rozsudku nezabudol uviesť, že svedkyňa rovnako ako M. A. ju a poškodeného počula sa často hádať, pričom agresívnejšia bola ona, ale neuviedol to podstatné, že v kritickej dobe svedkyňa sa v noci zobudila na to, ako ona opakovane kričala „pomoc“. Podľa dôvodov odvolania zaujímavou je aj skutočnosť, že predseda senátu pri vymenovaní svedkov, ktorých rozdelil do dvoch skupín, opomenul uviesť aj svedka G. F., ktorý bol v období rokov 2006 - 2007 jej priateľom, pričom práve tento svedok uviedol, že na nej nikdy nespozoroval žiadne známky agresívneho správania a keď si vypila, tak mala v sebe veľa ľútosti a plakala. Znova zdôrazňuje, že ona vlastne vôbec nevie, ako sa v kritickej dobe dostala domov a až po vrátení sa k bytu z cely zadržania s vyšetrovateľom zistila, že na chodbe sa nachádza vreca asi s 5 kg piesku, ktoré tam pri odchode z domu nebolo. O tomto zistení informovala vtedajšieho obhajcu a vzájomne dospeli k záveru, že s tým pieskom musel ísť K. J. výťahom, pričom ona si pamätá, že výťahom nešla. Toto následné jej nepravdivé tvrdenie, o ktorom sa iba domnievala, uviedla pri svojom výsluchu, keď bola vypočúvaná už ako obvinená a aj pred súdom pri rozhodovaní o vzatí do väzby a aby nevyzerala ako klamárka, tak to opakovala aj pri ďalšom výsluchu i pri previerke výpovede na mieste činu. Jej súčasné tvrdenie, že má výpadok pamäte na časový úsek od opustenia baru až po vyberanie letákov z poštovej schránky, vyplýva aj z výpovede svedkyne X., ktorá uviedla, že z baru odišla asi 1 - 2 minúty pred K., čo znamená, že spolu domov nešli. Znalec z odboru psychológie sa jej pýtal, prečo ona potom prišla domov neskôr, keď nebolí šiel k autu, na čo odpovedala, že si už nepamätá, že má z toho všetkého zmätok, pamätá si už len ako on ležal. Za dôležitý dôkaz o pravdivosti jej výpovede na hlavnom pojednávaní považuje zápisnicu o výsluchu podozrivej pred zadráním, kde o piesku pre mačky ani o tom, že poškodený išiel výťahom, sa nezmieňuje. Predseda senátu tak, ako aj ďalšie návrhy a námietky, však prečítanie tejto zápisnice zamietol s odôvodnením, že je to neprocesný dôkaz vykonaný v čase, keď bola v postavení podozrivej z trestného činu vraždy, kde zákon predpokladá povinnú obhajobu a obhajca nebol pri výsluchu prítomný. Ako zadržaná osoba však mala iba právo zvoliť si obhajcu a obhajca tam ešte zo zákona nemusel byť, keďže pred výsluchom nebolo isté, či jej obvinenie bude vznesené. Má teda za to, že tento dôkaz bol procesne spôsobilý aspoň čiastočne v tom, čo pri výsluchu uviedla. Jeho spôsobilosť by bolo možné spochybníť, pokiaľ by sa obsah výpovede použil proti nej. To, že nešla domov spolu s poškodeným, vyplýva aj z výpovede svedkyne Q. O. za predpokladu, že osoba, o ktorej svedkyňa vypovedala, bol skutočne K. J., pretože svedkyňa uvádzala, že ona K. J. nepozná. Všetky otázky, ako sa presúvali domov ona a poškodený, ako aj o možnosti vstupu iných osôb do budovy, bolo možné jednoznačne preukázať záznamom z pouličnej kamery, ale polícia urobila zásadnú chybu, keď zábery z tejto kamery neboli z mestskej polície prevzaté a zdokumentované v spise, čo už dnes nie je možné, pretože zábery sa uchovávajú iba 7 dní. Za uvedeného dôkazného stavu je odborné vyjadrenie znalca z odboru dopravy potrebné považovať za irelevantné pri jeho použití proti nej, keďže kvôli opilosti si nepamätá, ako išla domov, možno ho však použiť v jej prospech, nakoľko podľa tohto odborného vyjadrenia poškodený mohol prejsť peši z priestorov Pokec music café do bytu za dobu asi 5 minút a prihliadnuc na to, že ešte vyberal piesok z auta, mohol prísť do bytu najneskôr o 00.40 hod. Ak to bol skutočne on, ktorý išiel vo výťahu so Q. O., podľa jej výpovede sa s ním mala stretnúť pred vchodom do bytovky už okolo 00.30 hod. Pravdivosť jej výpovede obžaloba i súd spochybňujú okrem iného aj tým, že uvádzala, že poškodený si mohol zranenia spôsobiť sám, nakoľko ona mala poznatky z minulosti, že sa sebapoškodzoval. Ak by bol ktokoľvek na jej mieste za okolností, že za krátku chvíľu po jej príchode do bytu sa pred ňou zvalil na podlahu zomierajúci druh, pričom žiadnu osobu tam vtedy nevidela, tak by ho mohlo napadnúť iba to, že buď ho predtým niekto iný zranil, alebo sa zranil sám. Aj keď závery znalcov z odboru zdravotníctva už nie je možné vyvrátiť, pretože by si to vyžadovalo exhumáciu mŕtvol, mala pochybnosti, či závery znalca MUDr. A. sú také jednoznačné, že si poškodený nemohol spôsobiť zranenia sám. Čiastočne to vyplýva aj z toho, že podľa znalca v prvých desiatich minútach po bodnutí poškodený hľadal možnosti pomoci, pričom mal pri sebe mobilný telefón, ktorý však nepoužil. Podľa znalca vedomie začal strácať asi za 10 - 15 minút po zranení, mal teda dostatok času vyjsť z bytu na chodbu, kričať o pomoc, resp. búchať na dvere susedov. Pri vyšetrovacom pokuse znalec navádzal figuranta na miesto bodnutia, ktoré nezodpovedalo skutočnosti. Figurant bol oblečený, čo tiež mohlo ovplyvniť rozsah pohybu rukou s nožom. Z pitvy nevyplývalo, akú dĺžku rúk mal poškodený, a teda či dĺžka ruky figuranta zodpovedala dĺžke ruky poškodeného. Pri výsluchu znalca sa obhajca

pýtal, prečo na figurantovi ukazoval polohu noža, ktorá nezodpovedala realite, na čo znalec odpovedal, že i pri opakovanom pokuse na holom tele by sa jeho závery nezmenili. Nedomnieva sa však, že by znalec mal prijímať závery vopred bez toho, aby sa pokus opakoval. Za podstatné pochybenie však považuje to, že pri vyšetrovacom pokuse neukázal na figurantovi, pod akým uhlom a akým smerom smeroval nôž v čase bodnutia, čím by vyšetrovací pokus v jeho závere priniesol vysvetlenie, či sa mohol alebo nemohol poškodený sám bodnúť. Ak by táto poloha bola známa pri vyšetrovacom pokuse, potom by sa pravdepodobne dospelo k záveru, že pri smerovaní noža zhora dolu, ako to znalec neskôr uviedol, by ona vzhľadom k svojej výške a výške poškodeného, nemohla poškodeného bodnúť v stoj, ale iba vtedy, ak by poškodený sedel na stoličke. Že sa tak zrejme nestalo, jednoznačne vyplýva z toho, že na stole, kde mal poškodený sedieť, sa žiadne striekance od krvi nenašli, naopak, našli sa na zadnej strane steny a na stoličke na ľavej strane. Znalec uviedol, že tieto striekance vznikli po vytiahnutí noža z rany. Poranená však bola ľavá ruka a nie pravá, kde tieto striekance boli. To však nebránilo znalci, aby pri svojom výsluchu na hlavnom pojednávaní uviedol, že závery vyšetrovacieho pokusu sú v súlade so závermi zistenými v znaleckom posudku, hoci v zápisnici z vyšetrovacieho pokusu žiadne závery nie sú. Znalci z odvetvia súdneho lekárstva pri pitve uviedli, že bodnorený kanál prebiehal od miesta vpichu zhora nadol pod uhlom 5 °, že smeroval zľava do prava, avšak neuviedli, pod akým uhlom, zato uviedli, že spredu do zadu prebiehal pod uhlom 10 °, čo je podľa nej pojem nejasný a absurdný. K mechanizmu vzniku zranenia znalec neuviedol, v akej polohe v kritickom čase bol páchatel a poškodený, či stáli vo vzpriamenej polohe tvármi obrátení k sebe, či poškodený sedel, či bol obrátený k páchatelovi bokom, v akej polohe páchatel držal nôž, či nadhmatom alebo inak, pod akým uhlom smerovalo ostrie noža a pod. Vo vzťahu k znaleckému posudku znalcov z odboru psychiatrie poukazuje na fakt, že fabulovala aj pred znalcami, že si pamätá všetko, čo viedlo znalcov k tomu, že jej stupeň opilsti pri 2,25 promile metylalkoholu v krvi posúdili iba ako opilst' ľahkého až stredného stupňa, hoci znalec z odboru zdravotníctva to posúdil ako opilst' ťažkého stupňa. Znalkyňa z odboru psychiatrie na hlavnom pojednávaní uviedla, že výpadok pamäte u nej nezistili, pretože spontánne popisovala celý dej. Je zrejme, že ak by pred znalcami tvrdila, že sa na ten časový úsek, ako opustila bar až do príchodu k bytovke nepamätala, znalci by mohli dospieť k inému záveru. Napokon znalkyňa uviedla, že výpadok pamäte na určitý časový úsek sa vylúčiť nedá. Navyiac v tejto súvislosti poukazuje na fakt, že skutok sa stal v piatok, keď 5 dní pred tým ťahala pracovné zmeny v trvaní po 11 hodín, čo mohlo mať vplyv aj na jej únavu po požití väčšieho množstva alkoholu, aj na jej možný výpadok pamäte na určitý časový úsek. Vážne výhrady prezentuje aj voči posudku znalca z odboru psychológie, ktorý u nej diagnostikoval histriónsku poruchu osobnosti, ktorá pri analýze motivácie trestného činu mala zohrať negatívnu úlohu. Podľa nej nie je pravdou tvrdenie znalca, že ju vyšetroval pri dvoch návštevách vo väzbe. Vyšetroval ju len hodinu a 55 minút, takže posudok uvedeného znalca nemožno považovať za objektívny. Navyiac namieťa, že si z asi 200 techník vybral tie najjednoduchšie, projektívne techniky, a preto nepovažuje za správne závery znalca vo vzťahu k hodnoteniu jej osobnosti. Nakoľko sa obžaloba o tento posudok opierala, navrhovali, aby bol pribratý nový znalec z odboru psychológie mimo prešovského a košického kraja, čo však bolo súdom zamietnuté. (V tejto súvislosti sa potom žiada podotknúť, že v priebehu odvolacieho konania obhajoba ako dôkaz nový znalecký posudok z odboru psychológie predložila). Ďalej poukazuje na závery znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu v Košiciach, v ktorom je uvedené, že z výsledkov DNA analýzy vyplýva, že biologické materiály zaistené v predložených predmetoch skúmania, a to rukoväť noža a ľavej športovej topánky, pochádzajú najmenej od troch osôb. Pracovníčka Kriminalistického a expertízneho ústavu pritom uviedla, že DNA analýza nebola úspešná z dôvodu, že nebol získaný úplný DNA profil a podľa nej to neznamená, že nôž držali v ruke viac ako dve osoby, ale stačilo, aby nad nožom niekto rozprával, čím vypustil čiastočky slín, ktoré dopadli na rukoväť noža. Paradoxne podľa jej názoru z toho plynie, že do bytu jej a poškodeného chodili iní ľudia za účelom, aby použili ich kuchynský nôž, eventuálne si ho priložili k ústam a hovorili nad ním. Uvedený záver nemieni komentovať, podstatné z hľadiska obhajoby je však to, že nôž, ktorým mal byť skutok spáchaný, držali v ruke najmenej tri osoby. Kto bola tretia osoba, na to vyšetovanie a dokazovanie zamerané nebolo. Ďalej poukazuje na skutočnosť, že v zhluku asi 10 vlasov zaistených v ruke nebohého ako predmet skúmania č. 40 boli až 3 vlasy dĺžky 40, 42 a 45 mm aj s korenkami. Za takejto situácie si kladie otázku, ako je možné, že DNA analýza nebola úspešná. Ako sa uvedený zhluk vlasov dostal do ruky nebohého a či tie vlasy boli, však obžaloba nevysvetlila. V súvislosti s tým poznamenáva, že ona má dlhé vlasy. Vzhľadom na závažnosť zločinu, keď vo veci nie sú žiadne priame dôkazy, navrhuje konzultovať s Kriminalistickým ústavom v Prahe možnosti skúmania a pribratia ako znaleckého ústavu eventuálne pribrat' ústav Bundeskriminalamt vo Viesbedene v Nemecku, ktorý skúma DNA dokonca aj na vlasoch bez korieňov. Nimi uvádzanú verziu spáchania skutku inou osobou vyšetovateľ v konaní žiadnymi dôkazmi nepreveroval. Dozorujúci prokurátor na ich návrhy nereagoval a súd v odôvodnení

rozsudku iba stroho konštatoval, že počas celého konania nevyvstalo žiadne podozrenie, že by niekto tretí mal nejaký motív ublížiť poškodenému a rovnako, že neboli žiadne stopy, ktoré by preukazovali, že by niekto ušiel cez okno, keďže cez dvere nemohol nikto odísť. Podľa jej názoru nemožno vylúčiť, že neznámy páchateľ, ktorému nebohy mohol dlhovať peniaze alebo s ním mal iné nevybavené účty, mohol na nebohého čakať pred bytom, následne mohli spolu vojsť do bytu a tam po krátkej výmene názorov mohol nebohého nožom bodnúť, následne ušiel von a to buď ešte pred jej príchodom, alebo keď ju počul prichádzať, mohol vyjsť o poschodie vyššie a následne rýchlo budovu opustiť. To, že so Q. O. v kritickej dobe išiel výťahom poškodený, nebolo jednoznačne preukázané. Svedkyňa uviedla, že osoba niesla nejaké misky, žiadne misky v byte neboli zadokumentované a ani ona o nich nič nevie. Ak to nebol poškodený, pýta sa, či to nemohol byť páchateľ skutku. Poukazuje aj na to, že zo záznamu o telefonických kontaktoch plynie, že v kritický deň o 22.42 hod. po dobu 46 sekúnd telefonoval poškodenému F. T., ktorý pri výsluchoch v prípravnom konaní aj na súde si pamätal podrobnosti z 1. i z 2.11.2012, o nej nič pozitívne neuviedol, avšak na tento telefón, ku ktorému došlo asi dve hodiny pred skutkom, si nepamätal. Pohyb tohto svedka v kritickej dobe preverovaný nebol. Nebola ani zistená osoba, ktorá poškodenému volala na jeho telefón 2.11.2012 o 18.11 hod. Námietky má aj k právnej kvalifikácii skutku. Vzhľadom na to, že skutok nespáchala, všeobecne sa chce vyjadriť len ku páchateľovi trestného činu. Súd v danom prípade skutok v súlade s obžalobou právne kvalifikoval ako obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na ust. § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. Subjektívnu stránku trestného činu odôvodnil nepriamym úmyslom. Aj keď posúdenie subjektívnej stránky trestného činu predsedom senátu je dosť zmätočné, je zrejme, že u obzvlášť závažného zločinu vraždy musí úmysel páchateľa, hoci aj nepriamy, smerovať k usmrteniu človeka, pričom vzťah páchateľa k následku musí byť riadne zistený a preukázaný výsledkami dokazovania, z ktorých musí úmysel logicky vyplynúť. U nepriameho úmyslu je potrebné preukázať obvinenému jeho vedomie, že svojim konaním môže porušiť záujem chránený Trestným zákonom, v danom prípade spôsobiť smrť človeka, súčasne je potrebné preukázať, že pre prípad, že takého porušenie spôsobí, je s ním uzrozmenný. Pri skúmaní, či páchateľ konal s nepriamym úmyslom napadnutého zavraždiť, nepostačí iba zistenie, že ho bodol väčším nožom do ramena, ale či vedel aj o tom, že v tej časti sú vedľa seba pazuchová tepna a podkľúčiková žila, ktoré by mohol zasiahnuť a spôsobiť masívne krvácanie s následkom smrti. Žiaden z vykonaných dôkazov nesvedčí pre právny záver, že páchateľ bol s usmrtením poškodeného uzrozmenný tak, ako to predpokladaná ust. § 15 písm. b/ Tr. zák. Okresný súd pri posudzovaní subjektívnej stránky nevzal do úvahy, že poškodený bol kuchynským nožom bodnutý iba raz a v prípade, že by páchateľ chcel spôsobiť smrť poškodeného, bol by zrejme pokračoval vo svojom konaní, až kým by nedosiahol chcený následok. Ak by bol konal s úmyslom usmrtiť poškodeného, tak by zrejme bodnutie nožom nasmeroval napr. na krk, na hrudnú časť, resp. brušnú časť, o ktorých sa všeobecne vie, že sú tam orgány životne dôležité, po napadnutí ktorých môže nastať smrť. Pokiaľ okresný súd v súvislosti so svojim záverom vychádzal z charakteru použitého predmetu, z intenzity útoku a lokalizácie bodnutia, povýšil tieto okolnosti nad ostatné dôkazy v tomto konaní. Bolo potrebné tiež vychádzať z okolností, za ktorých k útoku páchateľa došlo, akým motívom bol vedený, čo útoku predchádzalo a ako bol útok vykonaný. Na tieto otázky však nie je možné získať odpoveď, pretože je páchateľ neznámy a poškodený krátko po napadnutí zomrel. Z vykonaných dôkazov vyplýva iba skutočnosť, že páchateľ poškodeného bodol a že týmto bodnutím mu bolo spôsobené poranenie na ľavej strane ramena. To by však nasvedčovalo tomu, že páchateľ pri útoku nesledoval zasiahnutie poškodeného do miest, kde sú životne dôležité orgány. Za tohto stavu dokazovania by nebolo možné priznať páchateľovi ani nepriamy úmysel spôsobiť poškodenému smrť, ale by mohlo ísť o priamy eventuálne nepriamy úmysel spôsobiť mu ujmu na zdraví v zmysle § 147 ods. 1 Tr. zák. Polemiky, ktoré viedol predseda senátu v odôvodnení subjektívnej stránky, sú podľa názoru obhajoby len výplodmi fantázie. V ďalšej časti reaguje na jednotlivé nepriame dôkazy, ktorými sa súd pokúša preukázať vinu. Svedok A. spáchanie skutku podľa jej názoru ničím nepreukazuje. Samotný fakt, že mu najprv otvorila dvere iba v menšom rozsahu a až potom dokorán ešte nič neznamena. Bola v šoku tak, ako by bol zrejme každý, kto by zažil to, čo ona a ak kľáčiac nad poškodeným a preplieskavajúc ho hovorila: K. vstávaj, toto som nechcela, tento výrok vysvetlila tým, že si myslela, že si zranenie spôsobil sám, pretože telefonovala s priateľom. Pravdivosť jej výpovede spochybnil súd preto, že čiastočne zmenila svoju predošlú výpoveď z prípravného konania. V dôvodoch, prečo sa tak stalo, hovorila už vyššie. Pozoruhodné však je, že podľa súdu spoločný príchod obžalovanej a poškodeného domov je konzistentný s výpoveďou Q. O., ktorá uviedla, že v tú noc stretla poškodeného vo výťahu. Táto svedkyňa pritom uviedla, že okrem poškodeného pred bytovkou ani pred výťahom nikoho iného nevidela. Podľa súdu skutok nemohol spáchať nikto iný okrem nej, pretože v byte sa nenašli žiadne stopy, ktoré by vrhali čo i len tieň pochybnosti na to, že nebola v byte prítomná v čase skutku ďalšia osoba. Nie je však jasné, aké stopy tam mal páchateľ zanechať. Tvrdenie súdu,

že tam nikto nemohol byť, má vyplývať aj z chovania poškodeného, ktorý jej nič nehovoril o tom, že ho napadla iná osoba. Podľa znalca z odboru zdravotníctva poškodený asi po 10 až 15 minútach po bodnutí nožom začal strácať vedomie. Zrejme to bolo v dobe, keď ho v byte objavila, čo nasvedčuje tomu, že ju od seba odstrkával so slovami „chod' preč“, z čoho môže vyplývať, že v tej dobe už hovoril z cesty. Zo zadokumentovaných skutočností je zrejmé, že nebohý bol vyzlečený do pol pása a na nohách mal šľapky. Naproti tomu ona bola obutá a oblečená tak, ako bola v bare. Normálne, keď prichádzala domov, sa najprv vyzula. V tomto prípade sa tak nestalo, lebo ju prekvapilo, že k nej neprišli mačky tak, ako to bolo obvyklé. Ako teda mohla skutok spáchať? Podľa obžaloby by asi po príchode domov išla hneď do kuchyne, zobrala nôž a bodla ním do ramena poškodeného. Ak by to malo byť reálne, tak potom by nezačala kričať o pomoc, nekľáčala by pri poškodenom, nepreplieskávala by ho, aby sa prebral hovoriac mu: K., ja som toto nechcela, a napokon by neotvorila dvere svedkovi A.. Ak by vošla do bytu s úmyslom zavraždiť poškodeného, potom by sa nechovala tak, ako sa chovala. Neobstojí ani motív v tom zmysle, že poškodený sa s ňou chcel rozísť a odísť od nej. Veď to bola práve ona, ktorá telefonovala svojmu priateľovi P. X. a chcela, aby prišiel za ňou, alebo ona pôjde za ním. Aj svedkyňa P. V. uviedla, že jej povedala, že pokiaľ sa K. nezmení, tak uvažuje o tom, že sa s ním rozíde. Nedôsledné dodržanie základnej zásady trestného konania uvedenej v ust. § 2 ods. 10 Tr. por. považuje za podstatné pochybenie orgánov činných v trestnom konaní. Tým, že skutkový stav nebol náležite zistený okresný súd vykonané dôkazy, resp. aj potrebné nevykonané dôkazy správne neposúdil, čím bola porušená základná zásada trestného konania, uvedená v ust. § 2 ods. 12 Tr. por., podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd zhodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Hodnotenie dôkazov podľa svojho vnútorného presvedčenia však neznamená možnosť ľubovôle z ich strany, ale musí byť založené na logickom úsudku vyplývajúcom zo starostlivého uváženia všetkých dôkazov získaných a vykonaných zákonným spôsobom. V súlade s tým Trestný poriadok ustanovuje, že súd je povinný v odôvodnení rozsudku uviesť aj to, o ktoré dôkazy opiera svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú, ako sa vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov. Pokiaľ v odôvodnení odvolania poukazovala na niektoré nesprávne výroky predsedu senátu, nebolo to bezúčelné. Podľa názoru obhajoby predseda senátu počas celého konania na súde sa prejavoval zaujato a má dôvod domnievať sa, že k tomu mal dôvody, pričom uvádza skutočnosti, ktoré podľa nej mali zakladať dôvod pre vylúčenie predsedu senátu podľa § 31 ods. 1 Tr. por. a vzhľadom na existenciu ktorých mal predseda senátu po pridelení veci postupovať podľa § 32 ods. 1 Tr. por., oznámiť svoju zaujatosť a vo veci nekonať. Dôvod pre vylúčenie predsedu mal podľa obhajoby spočívať v skutočnostiach, ktoré obhajca zistil po vyhlásení rozsudku prvého stupňa. Podľa tvrdení uvedených v dôvodoch odvolania, matka obžalovanej mu mala uviesť, že ona spoločne s matkou predsedu senátu pracovala na jednom pracovisku vo výdajni výstrojných súčiastok v Q. kasárňach a otec predsedu senátu vykonával funkciu náčelníka chemickej služby u vojenského útvaru, kde funkciu výstrojného náčelníka zastával otec obžalovanej. Podľa matky obžalovanej rodiny chodievali spoločne na rekreácie do vojenských zariadení na V., kde sa stretával aj predseda senátu s obžalovanou. Podľa oznámenia matky obžalovanej malo dôjsť ku konfliktu medzi otcom predsedu senátu a otcom obžalovanej, ktorý tomuto po nežnej revolúcii v roku 1989 vytýkal, že prevracia kabát. S poukazom na uvedené preto navrhla, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. a/, c/, d/ zrušil rozsudok a podľa § 322 ods. 3 Tr. por., použijúc zásadu in dubio pro reo ju spod obžaloby oslobodil podľa § 285 písm. c/ Tr. por. a pokiaľ rozhodne o zrušení rozsudku podľa § 322 ods. 1 Tr. por., žiada, aby podľa § 325 Tr. por. nariadil, aby bola predmetná vec prejednaná a rozhodnutá v inom zložení senátu.

Na základe podaného odvolania preskúmal krajský súd napadnutý rozsudok v intenciách ust. § 317 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým podal odvolateľ odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 a po preskúmaní v uvedenom rozsahu a doplnení dokazovania v rámci verejných zasadnutí krajského súdu dospel k záveru, že odvolanie obžalovanej je možné považovať čiastočne za dôvodné.

Už v konaní pred súdom prvého stupňa bolo v danej veci vykonané rozsiahle dokazovanie smerujúce k tomu, aby bol tak, ako to vyžaduje ust. § 2 ods. 10 Tr. por. zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, ktoré dôkazy boli v konaní pred okresným súdom vykonané, prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozsudku pomerne podrobne rozpísal, ktoré skutočnosti z jednotlivých vykonaných dôkazov vyplývali a z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, ako súd jednotlivé dôkazy hodnotil, o ktoré dôkazy svoje skutkové závery oprel, prečo obrane obžalovanej neuveril a prečo nevyhovel návrhom obhajoby na vykonanie ďalších dôkazov.

Pokiaľ krajský súd dokazovanie v rámci odvolacieho konania doplnil, bolo to jednak z dôvodu, že v rámci tohto konania obhajoba predložila ako dôkaz posudok z odboru psychológie, takže krajský súd uvedený dôkaz vykonal na verejnom zasadnutí, znalkyňu PhDr. Q. Q. vypočul a vzhľadom na závery, ktoré z predloženého posudku plynuli a ich čiastočnú odlišnosť od posudku znalca PhDr. M. G., ktorý bol do konania pribratý ako znalec orgánmi činnými v trestnom konaní a dôkaz posudkom ktorého bol vykonaný pred súdom prvého stupňa, vypočul aj uvedeného znalca. Navyiac, najmä za účelom spresnenia a podrobnejšieho objasnenia mechanizmu vzniku poranenia poškodeného, vzniklých následkov, ako aj vzniku krvných stôp zistených a zaistených pri ohliadkach miesta činu dopĺňal aj znalecké dokazovanie z odboru zdravotníctva - súdneho lekárstva a to jednak vyžiadanim doplnku k znaleckému posudku i opakovaným výsluchom znalca na verejných zasadnutiach.

Dokazovaním vykonaným pred súdom prvého stupňa a doplneným v rámci odvolacieho konania potom bolo aj podľa názoru krajského súdu nepochybne preukázané, že skutok tak, ako bol ustálený v napadnutom rozsudku (a ako ho v konečnom dôsledku prevzal do svojho rozhodnutia aj krajský súd) sa stal a že tento skutok spáchala obžalovaná T. X., aj keď tá od počiatku trestného stíhania spáchanie skutku popierala.

Obrana obžalovanej spočívala v podstate v tom, že ona žiadne zranenie poškodenému K. J. nespôsobila, keď prišla do bytu, videla poškodeného stáť v priestoroch kuchyne na jej konci, odstrkoval ju, niečo nezrozumiteľne hovoril, ona pod ním aj za ním videla krv, potom urobil krok alebo dva smerom k nej a po následnom pootočení spadol na zem na chrbát, pričom po páde jej ešte stihol povedať, aby volala sanitku. Ona si všimla, že spod hlavy vyteklo strašne veľa krvi, na to začal chrčať. Najskôr si myslela, že krv mu tečie z hlavy, ale potom mu nahmatala na ramene takú ranu, že jej do nej vošiel prst. Tvrdiac, že ona skutok nespáchala, teda že poškodenému zranenie nespôsobila, v rámci svojej obrany prezentovala dva možné dôvody vzniku zranenia poškodeného a jeho následnej smrti a to buď že si toto zranenie spôsobil sám (domnievala sa, že pre to, že sa v bare strašne dlho telefonicky rozprávala s kamarátom P. X.), alebo že mu toto zranenie spôsobil niekto iný (v súvislosti s tým boli obhajobou prezentované možné dlhy poškodeného alebo nehody s inými osobami).

Obe prípadné takéto verzie vzniku zranení poškodeného boli (aj keď obhajoba tvrdí opak) v rámci trestného konania preverované a zaoberal sa nimi aj okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia.

V zhode so závermi prvostupňového súdu aj podľa názoru krajského súdu bolo vykonaným dokazovaním vylúčené, že by bolo k vzniku zranení poškodeného došlo niektorým z obžalovanou prezentovaných spôsobov.

Možnosť vzniku zranenia samým poškodeným je podľa názoru krajského súdu možné vylúčiť už logickou úvahou. Je ťažko predstaviteľné, že v prípade, ak by chcela osoba spáchať samovraždu, že by sa kuchynským nožom pichla do ramena. Logickejšim by nepochybne v takom prípade bolo pichnutie do hrudníka, krku alebo brucha, čo navyiac je pri pohybe ruky praváka aj realizovateľné. Len logická úvaha však samozrejme v rámci trestného konania bez existencie dôkazov nepostačuje. Vylúčenie takéhoto spôsobu vzniku zranenia vyplýva zo záverov znaleckého posudku z odboru súdneho lekárstva urobeného aj na základe vykonaného vyšetrovacieho pokusu. Námietky obhajoby, ktoré k tomuto úkonu prezentovala, ani podľa názoru krajského súdu jednoducho nemôžu mať vplyv na závery, ktoré z toho vyplynuli. Aj keď figurant, ktorý pokus vykonával, bol na rozdiel od poškodeného oblečený, je zo záverov vyšetrovacieho pokusu aj znaleckého posudku zrejmé, že sám si človek nemôže pravou rukou bodnúť do ľavého ramena nožom tak, aby vznikol taký bodnorený kanál a s takým priebehom, ako bol zistený pri prehliadke a pitve nebohého. Uvedená skutočnosť verziu obžalovanej o tom, že by si mal poškodený

spôsobiť zranenia (aj keby to chcel urobiť prípadne len demonštratívne) sám, vylučuje. V tejto súvislosti je potom úplne bezpredmetné zaoberať sa tou časťou námietok a dôkazov, ktorými sa obhajoba snažila preukázať akékoľvek, či už existujúce alebo domnelé snahy nebohého o poškodenie svojho zdravia. Rovnako, ako to prezentoval v dôvodoch svojho rozhodnutia okresný súd, aj podľa názoru krajského súdu je vylúčená aj druhá verzia obžalovanej o vzniku poranení poškodeného a to verzia, podľa ktorej mu uvedené zranenie mala spôsobiť nejaká iná osoba, ktorá prípadne mohla byť v ich byte ešte pred príchodom obžalovanej a následne mala z bytu ujsť.

Dôkazmi, ktoré uvedenú verziu vylučujú, sa okresný súd zaoberal, poukázal na ne a krajský súd sa s nimi stotožňuje, pričom podľa jeho názoru sú tu aj ďalšie skutočnosti, ktoré takúto teóriu vzniku zranení poškodeného vyvracajú.

Je nepochybné, že obaja, teda obžalovaný aj poškodená boli v kritický večer spolu v reštauračnom zariadení, kde požívali alkoholické nápoje a kde podľa svedkov, ako aj podľa jednej z výpovedí obžalovanej, došlo medzi nimi k hádke. Bar podľa výpovede svedkyne X. X. opúšťali asi okolo 00.30 hod. tak, že obžalovaná odchádzala asi minútu - dve skôr. O takomto čase odchodu z baru hovorí aj samotná obžalovaná. Podľa odborného vyjadrenia Ing. Q. je možné od baru po vchod bytového domu prejsť dvoma trasami - jednou o dĺžke 270 metrov a druhou o dĺžke 240 metrov. Časový interval, za ktorý môže osoba plynulou pomalou chôdzou z baru k dverám bytu aj so zastavením sa pri poštovej schránke uvedené trasy prejsť, je pri ceste prvou trasou maximálne 8 minút a druhou trasou 7,5 minút. Aj keď sa tvrdenia obžalovanej o spôsobe príchodu ku vchodu, resp. pred vchod do bytového domu rôznia (v prípravnom konaní v jednej z výpovedí uvádzala, že prišli spolu pred vchod, kde K. vybral nejaké veci z auta a to piesok pre mačky a on šiel do bytu asi výtahom, ona prišla troška neskôr, pretože nemohla nájsť kľúče v kabelke a nedalo sa jej zasvietiť senzorové svetlo a v ďalšej tvrdila, že do vchodu vošli naraz, on mal na rukách piesok pre mačky, ktorý vybral z auta, pričom keď prišli do vchodu, on šiel výtahom a ona asi vyberala veci zo schránky a potom išla po schodoch, kým na hlavnom pojednávaní tvrdila, že spôsob príchodu si už nepamätá a veci tvrdené v prípravnom konaní si len vymyslela, resp. domyslela na základe skutočností, ktoré v byte zistila po neskoršom príchode s vyšetrovateľom) a aj keď nie je nepochybné preukázané, že osoba, s ktorou išla svedkyňa Q. O. vo výtahu, podľa jej tvrdenia zhruba v čase o 00.30 hod., bol nepochybné poškodený K. J., ani z výpovede obžalovanej neplynie, že by do bytu mala za poškodeným dôjsť s nejakým dlhším časovým odstupom. Pritom ako sama uvádzala, po jej príchode do bytu v byte nikto nebol a nikoho nestretla ani na schodoch.

Už len na základe uvedeného sa verzia o existencii nejakej inej osoby v byte javí byť nepravdepodobná, keďže to, aby dotyčná osoba mala prípadne vojsť s poškodeným do bytu, spôsobiť mu zranenie a nepozorovane odísť, by sa malo odohrať v čase rovnajúcom sa pristaveniu sa obžalovanej pri schránke a vyjdeniu po schodoch do bytu na druhom poschodí. Uvedený časový priestor na vykonanie skutku rozhodne nemohol postačovať, nehovoriac o tom, že medzi poškodeným a uvedenou osobou by prebehla aj nejaká komunikácia a navyše je nepravdepodobné, že by sa poškodený v takej situácii ešte aj vyzliekal. To, že poškodený bol v čase vzniku zranenia do pol pása vyzlečený, je možné vyvodiť nielen na základe výpovede svedka M. A., ohliadky miesta činu a fotodokumentácie, ale aj záverov znaleckého dokazovania. Z výpovede znalca MUDr. F. A. totiž vyplýva, že ak by pri prerušení odevu ostrým bodnerezným nástrojom došlo k zachyteniu vlákien na čepeli prenikajúceho nástroja, mohlo byť dôjsť k zaneseniu vlákien do bodnereznej rany a jej okolia (a to zistené nebolo) a navyše v prípade, že by miesto útoku bolo pokryté tkaninou, došlo by v počiatkovej fáze krvácania k vpitíu krvi do tkaniny a v dôsledku toho by aj stopy - stekance a striekance boli iného charakteru.

Navyše je v súvislosti s tým potrebné poukázať na fakt, že zranenie, ktoré poškodený utrpel, sa prejavovalo masívnym krvácaním. Podľa znalca k vzniku krvácania z rany nedošlo síce v okamžiku vytiahnutia zraňujúceho predmetu, ale došlo k nemu v priebehu niekoľkých sekúnd. Páchateľ, ktorý by takéto zranenie spôsobil, nepochybné nemohol miesto činu opustiť pri tak masívnom krvácaní, ako k nemu došlo a ako je zrejmé nielen z posudku, ale aj zo zaistených stôp a fotodokumentácie, bez toho, aby po jeho prítomnosti zostala akákoľvek stopa, napríklad stopa trasologická, ktorých bolo zaistené značné množstvo. Zo záverov znaleckého posudku kriminalistického a expertízneho ústavu však plynie, že zaistené trasologické stopy, a to z podlahy kuchyne mohli byť vytvorené podošvami obuvi K. J., prípadne podošvami obuvi T. X., kým trasologická stopa pred bytom na chodbe mohla byť vytvorená podošvou obuvi T. X.. Trasologické stopy, ktoré by nasvedčovali prítomnosti nejakej inej osoby zistené neboli. Navyše je v tejto súvislosti potrebné spomenúť aj snahu obžalovanej ešte v čase príchodu policajnej

hliadky poukazovať na možnosť prítomnosti inej osoby v byte a v tej súvislosti na pootvorené okno v obývacej izbe, kadiaľ prípadne páchatel mohol uniknúť. Sama obžalovaná pri previerke výpovede na mieste činu dňa 7.3.2013 tvrdila, že po zistení zranenia a krvácania K. behala po byte jednak v snahe zastaviť mu krvácanie a jednak v snahe nájsť telefón, aby zavolala pomoc, pohybovala sa v priestoroch kúpeľne aj kuchyne, v obývacej izbe určite nebola. V obývacej izbe pod oknom, ktoré je podľa merania uskutočneného pri tejto previerke vo výške 6,3 m od zeme, boli nájdené a zistené trasologické stopy-odtlačky obuvi červenej farby, ktoré podľa záveru znaleckého posudku mohli byť vytvorené podošvami obuvi obž. T. X., keďže vzájomným porovnávaním trasologických stôp s porovnávacím odtlačkami podošiev obuvi bola zistená zhoda štýlových prvkov vo vzore podošvy obuvi. V obývacej izbe bola nájdená aj bunda poškodeného, na ktorej bola zistená prítomnosť ľudskej krvi, DNA profil ktorej je podľa záverov posudku zhodný s DNA profilom krvi nebohého K. J.. V ďalšom vyjadrení pri previerke výpovede, po tom, čo bola dotazovaná, ako je možné, že sa pod otvoreným oknom v obývacej izbe, ktorým ako to obžalovaná nepriamo naznačovala, mohol prípadný páchatel ujsť, našli odtlačky obuvi červenej farby zhodné druhovo s jej odtlačkami, už pripustila, že mohla v obývacej izbe byť a tiež možnosť manipulovať s bundou poškodeného, keď hľadala telefón, čo evidentne nasvedčuje snahe obžalovanej prispôbovať svoje výpovede vývoju dôkaznej situácie tak, aby vyznievali v jej prospech.

Nemožnosť spáchania skutku inou osobou však mimo týchto skutočností (ako aj okolnosti, že členovia policajnej hliadky, ktorá sa na miesto dostavila v priebehu 4 minút po oznámení svedkom M. A., urobili prehliadku budovy a okolia a nikoho nenašli) preukazujú aj ďalšie skutočnosti.

Obžalovaná podľa svojich vlastných výpovedí vzápätí po tom, čo do bytu vošla a urobila pár krokov po chodbe smerom do kuchyne, mala vidieť na hranici konca kuchyne a začiatku chodby stáť K. J., ku ktorému keď prišla, odstrkoval ju pravou rukou a nezrozumiteľne jej hovoril, aby šla preč, pričom ona pod ním aj za ním videla krv, on hneď nato mal urobiť krok, možno dva smerom k nej, ale otočil sa doľava, ako keby sa chcel vrátiť do kuchyne, pričom za okamih spadol na dlážku na chrbát, po páde jej stihol povedať, aby volala sanitku, spod hlavy mu vytieklo strašne veľa krvi, krátko nato začal chrčať, ona sa strašne zľakla, začala panikáriť a kričať. Aj keď nevie, čo presne robila, vie, že kričala o pomoc.

Z výpovede svedka M. A. vyplýva, že krik zaregistroval v čase o 00.55 hod. Tento čas vedel svedok uviesť úplne presne, pretože odosielal správu na diskusnom fóre. Svedok počul krik a hlas obžalovanej, pričom podľa neho kričala tak hlasno, že to muselo byť počuť aj inde, aj keď nejaké slová nebolo rozumiť (krik obžalovanej registrovala aj svedkyňa L., ktorá vo svojej výpovedi uviedla, že počula krik z bytu pod nimi, kde bývala obžalovaná a p. J., viac počula, ako kričala pani X., čo presne, nevie, v kriku rozumela, že zakričala pomoc, preto pootvorila dvere, ale keď registrovala, že niekto pri ich byte zvoní, zatvorila a potom po pár minútach z okna už videla prichádzať políciu), na čo reagoval tak, že najprv počúval pri dverách, potom otvoril vchodové dvere, aby lepšie počul a vtedy začul jej hlas, ktorý hovoril „K., vstávaj, ja som nechcela“. Podľa neho od doby, kedy začal načúvať, do doby, kedy počul ako kričí, že nechcela, mohlo ubehnúť takých 5 minút. V čase, keď počúval, počul jeden zvuk, ktorý pripomínal buchnutie dvierok alebo ako keby niečo spadlo.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti a fakt, že masívne začala rana krváčať niekoľko sekúnd po vytiahnutí bodnorezného nástroja, skutočnosť, že stopy, krvné stekance, striekance a ďalšie krvné stopy sa nachádzali a boli zistené už v priestoroch kuchyne, miesto na stoličke pri stole, nevynímajúc, z čoho je zrejmé, že poškodený sa už zranený musel pohybovať aj v týchto priestoroch a že podľa záverov znalcov z odboru súdneho lekárstva pri uvedenom charaktere poranenia dochádza, a aj u poškodeného došlo, k smrti za krátky čas po vzniku zranenia v priebehu 15 - 20 minút, z čoho k bezvedomiu došlo už v priebehu 10 - 15 minút a vzniku bezvedomia ešte mala predchádzať obžalovanou popisovaná situácia, teda pohyb poškodeného, jeho odstrkovanie, pád a žiadosť, aby volala sanitku, je zrejmé, že žiadna iná osoba v uvedenom časovom rozpätí jednoducho nemohla spôsobiť zranenie poškodenému a z bytu odísť pred tým, než tam vstúpila obžalovaná a to ani za situácie, ktorá sa naznačovala v dôvodoch odvolania, teda že páchatel mohol prípadne z bytu vyjsť vyššie, keďže obžalovaná ho nestretla prichádzajúc do bytu a až neskôr priestory domu opustiť. Svedok A. totiž od chvíle, čo počul krik, registroval, čo sa deje, predtým počúval buď za dverami alebo pri otvorených dverách, a potom sledoval situáciu až do doby, než vošli policajti, ktorí okolie prehľadali.

Iný záver, než záver o tom, že žalovaný skutok spáchala obžalovaná, nie je teda možné jednak vzhľadom na vyššie uvedené, ale aj vzhľadom na správanie sa obžalovanej po skutku, na ktoré podrobne poukazuje a ktoré rozoberá v dôvodoch svojho rozsudku okresný súd, v danom prípade urobiť.

Na tomto závere nemôžu nič zmeniť ani obhajobou prezentované námietky týkajúce sa časti záverov resp. výsledkov kriminalistického skúmania biologických stôp. V tomto smere obhajoba poukazovala predovšetkým na skutočnosť plynúcu z posudku pri skúmaní stôp na noži (ktorý bol nájdený a zaistený na mieste činu a bol v konečnom dôsledku stotožnený ako útočný predmet). Podľa záverov znaleckého posudku kriminalisticko-experítzneho ústavu bola z biologického materiálu nachádzajúceho sa v strednej časti rukoväte z plochy o veľkosti 25 - 30 mm vykonaná DNA analýza, pričom bolo zistené, že biologické materiály pochádzajú najmenej od troch osôb, preto sú nevhodné na individuálnu identifikáciu. Aj keď obhajoba vzhľadom na tento výsledok skúmania vyvodzuje záver, že nôž, s ktorým mal byť skutok spáchaný, držali v ruke najmenej 3 osoby a namieta, že na to, kto bola tá tretia osoba, dokazovanie zamerané nebolo, je potrebné uviesť, že z výsledkov skúmania nie je možné vyvodiť len záver, ku ktorému obhajoba smeruje, teda záver o tom, že by nôž museli tri osoby v ruke držať. Nôž, ako to z výpovede znalkyne na hlavnom pojednávaní plynie, totiž uvedené osoby v ruke vôbec nemuseli držať, stačilo, že sa napríklad nejaká osoba nad nožom rozprávala, keďže každá osoba pri rozprávaní vypúšťa čiastočky slín a tie mohli na rukoväť noža dopadnúť. Ani zmiešaný DNA profil od viacerých osôb na rukoväti noža vzhľadom na dôkazy rozvedené vyššie nemôže záver o spáchaní skutku obžalovanou narušiť.

Narušiť ho nemôže ani neúspešnosť DNA analýzy u bazálnej časti vlasov, ktoré boli zaistené pri pitve nebohého z jeho pravej ruky. Išlo o tri vlasy dĺžky 40, 42 a 45 mm s korenkom a jeden vlas dĺžky 30 mm tak isto s korenkom. Neúspešnosť DNA analýzy podľa znalkyne ovplyvňuje viacero faktorov a jedným z nich je aj množstvo DNA nachádzajúce sa v biologickom materiáli, ktoré ak je nižšie, môže mať za následok neúspešnosť DNA analýzy resp. získanie neúplného DNA profilu. Tu je však potrebné tak, ako to urobil aj prvostupňový súd, poukázať na skutočnosť, že pri morfológickom porovnávaní bolo zistené, že uvedené vlasy, ako aj vlasy z porovnávacjej vzorky K. J. svojimi morfológickými znakmi a vlastnosťami spadajú do rovnakého variačného rozpätia. Nie je teda zrejmé, v akom smere by mala neúspešnosť DNA analýzy uvedených biologických stôp vo svetle ostatných dôkazov skutkové závery, ku ktorým okresný súd dospel spochybníť a z uvedeného hľadiska sa naozaj nejaví byť nevyhnutné dokazovanie v tomto smere dopĺňať.

Na základe vykonaných dôkazov, ako z vyššie rozvedeného plynie, teda nemal ani krajský súd pochybnosti o tom, že následok uvedený v skutkovej vete napadnutého rozsudku, teda smrť poškodeného K. J., spôsobila konaním tam popísaným obžalovaná T. X.. Skutkové závery súdu prvého stupňa teda považuje za správne a napriek odvolacím námietkam aj za náležité preukázané.

Krajský súd sa však nestotožnil s právnou kvalifikáciou skutku, pre ktorý uznal okresný súd obžalovanú vinnou.

Okresný súd konanie obžalovanej právne posúdil ako obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. (s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák.).

Uvedeného trestného činu v základnej skutkovej podstate sa podľa § 145 ods. 1 Tr. zák. dopustí ten, kto iného úmyselne usmrť.

Následok predpokladaný zákonom musí páchateľ spôsobiť úmyselným zavinením - či už vo forme úmyslu priameho v zmysle ust. § 15 písm. a) Tr. zák. alebo úmyslu nepriameho podľa § 15 písm. b) Tr. zák.

Tento úmysel (resp. tá ktorá jeho forma) musí byť vykonaným dokazovaním nielen nepochybne preukázaná, ale musí plynúť aj zo skutkových záverov, ku ktorým súd vo výroku svojho rozsudku dospel.

V danom prípade však zo skutku uvedeného vo výroku napadnutého rozsudku záver o úmysle obžalovanej spôsobiť poškodenému smrť nevyplýva.

Za takejto situácie, aj keby krajský súd na základe dôkazov vykonaných pred súdom prvého stupňa resp. doplnených v konaní pred odvolacím súdom dospel k záveru, že obžalovaná v takomto úmysle konala, nemohol by tento nedostatok napraviť, keďže by mu v tom bránilo ustanovenie § 322 ods. 3 Tr. por.

Proti rozsudku totiž podala odvolanie len obžalovaná, čo znamená, že rozsudok bol odvolaním napadnutý len v jej prospech.

Podľa § 322 ods. 3, druhá veta Tr. por. v neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť rozsudok len na základe odvolania prokurátora podaného v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Rozšírenie resp. doplnenie skutkových záverov prvostupňového súdu o úmysel usmrtiť (aj keby bol preukázaný) by vzhľadom na citované ustanovenie neprichádzalo do úvahy, keďže by znamenalo zmenu rozhodnutia v neprospech obžalovanej, čo je v zmysle vyššie citovaného ustanovenia zákona neprípustné.

Odhliadnuc od uvedeného sa však aj tak podľa názoru krajského súdu nemožno so záverom okresného súdu v tom smere, že vykonaným dokazovaním bol úmysel obžalovanej poškodeného usmrtiť preukázaný, stotožniť.

Podľa dôvodov napadnutého rozsudku konala obžalovaná v nepriamom úmysle, keďže vzhľadom na veľkosť noža, rozsah zranení, skutočnosť, že poškodeného musela bodnúť silou strednej a vyššej intenzity, čo u nej podľa neho predpokladá prudký švih a miesto, na ktoré útočila - miesto okolo ramena, čo zahŕňa i oblasť krku, za stavu, keď nebola trénovaná v boji zblízka, čiže v takom švihu neovládala nôž do takej miery, že by si bola istá, kde ho môže zasiahnuť, musela byť uzrozumená s tým, že smrť poškodeného môže spôsobiť.

Takéto úvahy podľa názoru krajského súdu na preukázanie úmyslu obžalovanej, a to ani úmyslu nepriameho, nepostačujú. V súvislosti s nimi je napokon potrebné poukázať na istú rozporupnosť úvah prvostupňového súdu, keďže na inom mieste svojho rozhodnutia tvrdí, že je veľmi nepravdepodobné, aby sa niekto pokúsil o samovraždu bodnutím do ramena. Z akého dôvodu je potom takýto spôsob útoku preukázaním úmyslu iného usmrtiť, zrejme nie je. Logickým sa pritom javí, že pokiaľ by obžalovaná naozaj mala úmysel poškodeného usmrtiť, útok z jej strany by smeroval do miest, o ktorých sa všeobecne vie, že sa tam nachádzajú životne dôležité orgány, teda do oblasti hrudníka, brucha, prípadne priamo krku. Z vykonaných dôkazov nie je pritom možné ustáliť, že by bol útok do niektorej z týchto častí tela smeroval a len prípadná obrana alebo zmena polohy tela poškodeného miesto, kde mal smerovať útočný predmet, zmenila.

Zo záverov znaleckého dokazovania a výpovede znalca z odboru súdneho lekárstva MUDr. F. A. na verejnom zasadnutí krajského súdu totiž plynie, že len na základe pitevného nálezu nie je možné presne stanoviť a určiť, aká bola vzájomná poloha útočníka a obeť v čase vzniku zranenia, aká konkrétna bola poloha obeť, ani to, kde presne k vzniku uvedeného poranenia došlo (myslí sa tým, v ktorej časti bytu). Je to predovšetkým vzhľadom na charakter poranenia a veľké množstvo krvných stôp, ktoré sa na mieste činu nachádzali, navyiac tieto vznikali veľmi krátko po sebe, takže nie je možné určiť ani to, ktoré stopy vznikli pri nabodnutí tela poškodeného resp. vytiahnutí noža, ktoré vznikali pri následnom pohybe poškodeného, ktorý sa mohol pohybovať akýmkoľvek smerom. Pokiaľ sa v posudku zaoberali spôsobmi, ako mohlo zranenie vzniknúť (a jedným z nich bola aj hypotéza zmeny polohy a obranného natočenia trupu a ľavého ramena poškodeného približne o 90 stupňov), sám uvádzal, že to boli len čisto medicínske hypotézy, teoretické úvahy bez konkrétnych potvrdení pre takéto závery. Nepochybné je však podľa posudku to, že v čase vnikania a vyťahovania útočného predmetu, ku ktorým muselo dôjsť veľmi rýchlo, sa poškodený nachádzal v pokoji. Svedčí o tom skutočnosť, že pri ohliadke tela bola zistená jedna rana ostro ohraničená bez zárezov a tak isto bodnorený kanál bol kompaktný, bez prerušenia, nárezov a zmeny smeru pribehu.

Na základe uvedeného je teda možné mať za nepochybné preukázané len to, že útok na telo poškodeného, a to silou strednej až väčšej intenzity, smeroval na oblasť ramena poškodeného.

Okolnosť, že obžalovaná použila pri útoku nôž (veľkosti ako bol zistený) a útok viedla strednou až vyššou silou bez ďalších dôkazov, napríklad objasnenia okolností, ktoré útoku bezprostredne predchádzali, príčin, pre ktoré k útoku došlo a ďalších skutočností, ktoré by snád mohli nejakým spôsobom vypovedať o jej úmysle poškodeného usmrtiť, nie je možné takýto úmysel nepochybné ustáliť o to viac, keď útok nebol vedený opakovane a smeroval na oblasť ramena.

Podľa výpovede znalca sa v danom prípade nejedná o typické prenikajúce bodnorené poranenie hrudníka a ani on sám sa vo svojej doterajšej praxi súdneho znalca nestretol s prípadom, keď by nôž smeroval do pohrudnicovej dutiny a prenikol tam za situácie, že by miesto, kde vnikal, bolo na ramene. Nôž v danom prípade akoby skĺzol resp. míňal kosti, ktoré v ramene existujú, pretože na žiadnej z nich nebolo zistené žiadne poškodenie (až na rebre, ktoré bolo nabodnuté - išlo však len o malé nabodnutie, povrchové poškodenie rebra). Priestor na to, aby bodnorený nástroj nekontaktoval kosti, je v rôznych miestach rôzne široký na to, aby za takejto situácie prenikol cez svalovú hmotu, je to maximálne 2 až 3 cm.

Z uvedeného je teda zrejmé, že vznik tak závažného poranenia a následnej smrti pri útoku vedenom spôsobom, ako tomu bolo v danom prípade, je výnimočným, čo tiež priamo neumožňuje urobiť záver o úmysle obžalovanej poškodeného usmrtiť.

Úmysel obžalovanej spôsobiť poškodenému smrť nie je možné vyvodiť ani z jej správania po spáchaní skutku. Aj keď je pravdou, že sama pomoc poškodenému neprivolala, hoci tak nepochybné urobiť mohla (mobilné telefóny totiž bezsporu tak, ako bolo pri ohliadke zistené, mala v dosahu) a aj keď nemožno uveriť jej tvrdeniu, že dvere otvorila preto, že chcela ísť privolať pomoc, pretože z výpovede svedka M. A. (ktorému napriek námietkam obhajoby naozaj nie je žiaden dôvod neveriť) plynie, že dvere otvorila po tom, čo on zazvonil na zvonček (a o tom, že niekto zazvonil na uvedenom byte, vypovedá aj svedkyňa L.), nie je možné prehliadnuť skutočnosť, ktorá potvrdzuje jej tvrdenie, že volala o pomoc. Volanie obžalovanej o pomoc totiž počula svedkyňa D. L., ktorá túto skutočnosť vo svojej výpovedi uviedla. Navyiac je v tejto súvislosti ešte potrebné poukázať na slová, ktoré obžalovaná po útoku použila a použila ich v čase, keď nemohla vedieť, že ich niekto počuje. Z výpovede svedka M. A. totiž plynie, že po tom, čo otvoril dvere svojho bytu, aby lepšie počul, čo sa deje, ale ešte predtým, než zazvonil na byt oproti, počul hlas obžalovanej, ktorá kričala „K. vstávaj, toto som nechcela“. Aj keď nie vo všetkých svojich výpovediach svedok slová obžalovanej reprodukoval úplne zhodne, obsahovo ich zmysel zachovaný zostal.

Zhrnúc uvádzané je teda potrebné konštatovať, že úmysel obžalovanej usmrtiť poškodeného nie je možné ustáliť jednak vzhľadom na nevyhnutnosť rešpektovania zásady zákazu zmeny k horšiemu, teda zmeny rozsudku v neprospech obžalovanej v dôsledku odvolania, ktoré bolo podané len v jej prospech, ale aj vzhľadom na obsah vykonaných dôkazov. Konanie obžalovanej nie je preto možné právne posúdiť ako obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 Tr. zák.

Aj keď vo vzťahu k spôsobenému následku, teda smrti poškodeného K. J., nie je možné obžalovanej preukázať úmyselné zavinenie, je medzi jej konaním a spôsobeným následkom nepochybné príčinná súvislosť.

Niet totiž žiadnych pochybností v tom smere, že smrť poškodeného nastala v dôsledku zranenia, ktoré mu obžalovaná pri bodnutí kuchynským nožom spôsobila.

Vzhľadom na veľkosť použitého útočného predmetu (čiže kuchynského noža), silu, akou musel byť útok proti telu poškodeného vedený, je potom potrebné urobiť záver, že obžalovaná musela vedieť, že svojím konaním môže poškodenému spôsobiť vážnu, dlhší čas trvajúcu poruchu zdravia a pre prípad, že ju spôsobí, s tým bola uzročená. Úmysel obžalovanej teda smeroval k spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví tak, ako ju definuje ust. § 123 ods. 3 písm. i) Tr. zák. Následok, ktorý jej konaním nastal, teda smrť poškodeného, je jej z hľadiska zavinenia možné pričítať ako následok spôsobený z nedbanlivosti.

Konanie páchatela, ktorý v úmysle spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví inému z nedbanlivosti spôsobí smrť, napĺňa znaky skutkovej podstaty zločinu zabitia podľa § 147 Tr. zák.

Uvedený čin spáchala obžalovaná na chránenej osobe, ktorou je v zmysle ust. § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. blízka osoba, ktorou sa podľa § 127 ods. 4 Tr. zák. na účely tohto zákona rozumie príbuzný v priamom pokolení, osvojiteľ, osvojenec, súrodenec a manžel; iné osoby v rodinnom alebo obdobnom pomere sa pokladajú za navzájom blízke osoby len vtedy, ak by ujmu, ktorú utrpela jedna z nich, druhá právom pociťovala ako ujmu vlastnú. Obžalovaná žila s poškodeným v družskom pomere, teda pomere obdobnom rodinnému. Svoj vzťah k poškodenému prezentovala ako veľmi blízky, teda taký, vzhľadom na existenciu ktorého by ujmu poškodeného pociťovala ako ujmu vlastnú, z čoho je potrebné vyvodiť záver, že poškodený jej bol osobou blízkou v zmysle § 127 ods. 4 Tr. zák.

Vzhľadom na uvedené teda konanie obžalovanej napĺňa všetky pojmové znaky skutkovej podstaty zločinu zabitia podľa § 147 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na ust. § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. a pre tento zločin mala byť uznaná vinnou.

Napadnutý rozsudok bolo preto potrebné pre uvedené pochybenie v celom rozsahu, a to z dôvodu uvedeného v § 321 ods. 1 písm. b), d) Tr. por. zrušiť.

Krajský súd však mohol uvedené pochybenie napraviť, a preto po zrušení rozsudku následne na podklade ust. § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol vo veci sám.

Obžalovanú teda z dôvodov, ktoré vyššie rozviedol, uznal vinnou zo zločinu zabitia podľa § 147 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na ust. § 139 písm. c) Tr. zák., a to na rovnakom skutkovom základe, ako bol ustálený súdom prvého stupňa v napadnutom rozsudku.

Pri ukladaní trestu krajský súd, rovnako ako súd prvého stupňa, vychádzal zo zásad pre ukládanie trestu uvedených v § 34 Tr. zák., aj keď samozrejme, vzhľadom na zmenu právnej kvalifikácie konania obžalovanej, je trestná sadzba uvedená v osobitnej časti Trestného zákona iná (ten ju za trestný čin podľa § 147 ods. 1, 2 Tr. zák. vo svojej osobitnej časti stanovuje vo výmere 9 až 12 rokov).

Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadal krajský súd v zmysle ust. § 34 ods. 4 Tr. zák. najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu obžalovanej, jej pomery a možnosť jej nápravy.

Vzhľadom na zákonom stanovenú trestnú sadzbu, keď neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by mohli odôvodňovať mimoriadne zníženie trestu v zmysle ust. § 39 Tr. zák., je nepochybné, že trest ukladaný obžalovanej musí byť trestom nepodmienečným.

Trestnú sadzbu uvedenú v osobitnej časti Trestného zákona bolo ešte potrebné upraviť vzhľadom na ust. § 38 Tr. zák. Pri skúmaní existencie poľahčujúcich či príťažujúcich okolností, tak ako sú uvedené v § 36 resp. § 37 Tr. zák., krajský súd, rovnako ako súd prvého stupňa, zistil, že obžalovanej je potrebné priznať poľahčujúcu okolnosť uvedenú v § 36 písm. j) Tr. zák., teda okolnosť, že pred spáchaním trestného činu viedla riadny život, kým žiadna z príťažujúcich okolností uvedených v § 37 Tr. zák. zistená nebola. V dôsledku toho je tu potom prevaha poľahčujúcich okolností, takže podľa § 38 ods. 3 Tr. zák. je hornú hranicu ustanovenej trestnej sadzby potrebné znížiť o jednu tretinu. Pri úprave trestnej sadzby postupom uvedeným v § 38 ods. 8 Tr. zák. (keď základom pre zníženie či zvýšenie je rozdiel medzi dolnou a hornou hranicou trestnej sadzby) to potom znamená, že hornú hranicu je potrebné znížiť o jeden rok, čiže trest je obžalovanej možné ukladať v rámci trestnej sadzby 9 až 11 rokov.

Krajský súd pri úvahe o tom, aký trest v danom prípade splní účel sledovaný zákonom, prihliadal na konkrétny spôsob spáchania činu, pri ktorom bol síce spôsobený následok, ktorý už nie je možné napraviť, útok samotný však nebol vedený opakovane, nevyznačoval sa zvláštnou brutalitou, ktorá by sa vymykala z medzí obdobných prípadov a evidentne nešlo ani o trestnú činnosť, ktorá by bola predom plánovaná či organizovaná, konanie obžalovanej vyplynulo z momentálnej situácie a rozporov, ktoré medzi ňou a poškodeným nastali. Uvedenú situáciu sa obžalovaná rozhodla „riešiť“ spôsobom, ktorý je v rozpore nielen so zákonom, ale aj základnými princípmi morálky. Z jej postoja v priebehu celého doterajšieho trestného stíhania, a plynie to aj zo znaleckých posudkov z odboru psychológie, nemožno naviac vyvodiť ani to, že by trpela pocitom viny a ani len navonok neprejavila ľútosť nad tým, čo sa stalo. Z uvedeného dôvodu, prihliadajúc na osobu obžalovanej, jej osobnostné rysy a z toho plynúce možnosti nápravy krajský súd obžalovanej, napriek tomu, že doposiaľ sa žiadnej trestnej činnosti nedopustila a

ani zo správ o jej povesti neplynú negatívne poznatky, neukladal trest na dolnej hranici trestnej sadzby, ale prakticky v jej strede, vo výmere 10 rokov.

Na výkon uloženého trestu zaradil obžalovanú v zmysle ust. § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, keďže doposiaľ vo výkone trestu odňatia slobody nebola.

Rovnako ako okresný súd uložil aj krajský súd podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. aj trest prepadnutia veci - kuchynského noža o dĺžke 290 mm s dĺžkou čepele 170 mm, keďže ide o vec, ktorá bola použitá na spáchanie trestného činu.

K iným záverom než prvostupňový súd, dospel krajský súd aj pri rozhodovaní o uplatnenom nároku na náhradu škody, konkrétne o nároku na náhradu nákladov spojených s pohrebom.

Z uvedeného titulu priznal okresný súd poškodenej D. V. náhradu škody vo výške 2.562,28 €, aj keď s výnimkou nákladov na zriadenie pomníka a náhrobnej dosky vo výške 663,88 € bližšie nekonkretizoval, z náhrady akých konkrétnych nákladov priznaný nárok pozostáva. Aj v tomto smere krajský súd dokazovanie dopĺňal a požiadal poškodenú, resp. jej splnomocnenca o vyjadrenie k jednotlivým dokladom, ktoré ako podklad k uplatnenému nároku predložili. Z vyjadrenia plynie, že pokladničný doklad na sumu 20,78 €, ktorý je zo dňa 1.11.2012, bol predložený zrejme len omylom, preto si uvedenú sumu neuplatňujú. Rovnako tak si neuplatňujú ani náhradu sumy 87,- € - ide o doklad o zakúpení obleku, keďže išlo o oblek pre brata nebohého, ktorý s poškodeným nežil v spoločnej domácnosti. Naďalej však trvali aj na náhrade nákladov na náhrobnú dosku vo výške 1.500,- €, aj keď podľa ich vyjadrenia predložená predfaktúra doposiaľ uhradená nebola. Po úprave uplatneného nároku priznal potom krajský súd poškodenej z uvedeného titulu náhradu škody vo výške 1.790,62 € (pozostávajúcu z náhrady nákladov na truhlu a pohrebné služby vo výške 746,- €, nákladov pohrebu účtovaných Technickými službami vo výške 344,- €, za smútočné vence a kyticu vo výške 274,- € + 10,36 €; parkovné vo výške 0,90 €, poplatku resp. milodar za pohrebné obrady vo výške 40,- €; nákladov na pohrebnú hostinu vo výške 324,- € + 51,36 €). Priznať nebolo možné náklady na pomník resp. náhrobnú dosku, keďže tieto náklady vynaložené neboli.

V súlade s rozhodnutím okresného súdu uložil krajský súd obžalovanej povinnosť uhradiť poškodenej aj nemajetkovú ujmu vo výške 15.000,- €. Výrok o priznaní nemajetkovej ujmy prvostupňový súd v napadnutom rozsudku náležitým spôsobom odôvodnil, takže vzhľadom na vecnú správnosť a úplnosť dôvodov si ich krajský súd osvojuje a v tejto časti na odôvodnenie napadnutého rozsudku poukazuje, keďže nič iné, než je tam uvedené, nepovažuje za potrebné dodať.

Poškodenej D. V. nebola priznaná náhrada škody a nemajetkovej ujmy v takej výške, ako si ich uplatňovala, preto ju bolo potrebné v zmysle ust. § 288 ods. 2 Tr. por. odkázať so zvyškom nároku na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Náhradu škody, ktorú si vo výške 3,69 € za uskutočnený výjazd uplatňovala Všeobecná zdravotná poisťovňa, bolo tak isto potrebné priznať, keďže nárok bol riadne a včas uplatnený a jeho výška preukázaná.

V závere považuje krajský súd za potrebné reagovať na tú časť odvolacích námietok, na základe ktorých obhajoba poukazuje na údajnú zaujatosť predsedu senátu. K nim je v prvom rade potrebné uviesť, že aj keby mali byť skutočnosťami tam uvádzané pravdivé, nie je zrejme, ako by mala akákoľvek výčitka otca obžalovanej vo vzťahu k otcovi predsedu senátu prednesená pred viac než dvadsiatimi rokmi zakladať zaujatosť predsedu senátu. Odhliadnuc od uvedeného, dôvodom, pre ktorý krajský súd pred svojím rozhodnutím nevrátil vec okresnému súdu preto, aby predseda senátu o takejto námietke rozhodol, je okolnosť uvedená v § 32 ods. 6 Tr. por. V zmysle uvedeného ustanovenia sa totiž nekoná o námietke zaujatosti, ak je dôvodom námietky len procesný postup súdu (a aj ten sa v súvislosti s tým zamietá) a o námietke, ktorá nebola vznesená bezodkladne podľa § 31 ods. 4 Tr. por. To, že sa o skutočnostiach, ktoré by mali podľa jeho názoru zakladať vylúčenie predsedu senátu, dozvedel obhajca obžalovanej od jej matky až po rozhodnutí okresného súdu, neznamená, že námietku možno považovať za vznesenú bezodkladne. Okolnosti, ktoré by podľa nej mali zakladať vylúčenie predsedu senátu (mimo vyššie spomínanej výčitky by to mali byť spoločné rekreácie, na ktorých sa mal stretávať aj predseda senátu

s obžalovanou), museli byť známe obžalovanej už na začiatku konania pred súdom, keďže k nim malo dôjsť pred takmer dvadsiatimi piatimi rokmi.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.